

NS Nyhedsbrev

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1099

06.04.2024 (135)

Michael Kühnen

Den anden revolution Bind I: Tro og kamp

Del 12

Det nonsensagtige i den internationalistiske idé blev bevist ved udbruddet af Første Verdenskrig. For første gang viste arbejderne i alle stater, at han har et fædreland, fordi han ønsker at tilhøre det. Det er demokraternes forbrydelse, at de afviste arbejderne gode vilje og patriotisme, som blev synlig i 1914, og dermed skubbede arbejderne i hænderne på kommunisterne efter krigen. Kun nationalsocialismen og fascismen gav arbejderne sit fædreland tilbage, som han indadtil havde vundet og fortjent i skyttegravene under verdenskrigen, og som han aldrig har forrådt siden.

Det var ikke arbejderne, der begik forræderi under Det Tredje Rige, ikke folket, der gjorde oprør mod et påstået tyranni, men reaktionen, det tidligere herskende lag af adel, kirke, generalstab og tidligere demokratiske og marxistiske funktionærer, der bærer skylden for den største forbrydelse mod Tyskland, forræderiet i Anden Verdenskrig, som kostede riget sejren og eksistensen!

Internationalismen er ikke længere en fare for de hvide nationer, i hvert fald ikke hvad angår arbejderne holdning. Den Røde Internationale er død; det, vi har tilbage, er den farligere modstander, den Gyldne Internationale af reaktion, industri og frimurere. Denne lille klike af elementer, der er fremmede for folket og til dels for racen, må elimineres fra folkets krop, hvis forræderiet mod folket ikke

skal gentages.

Som en konsekvens af vores idé om det ariske fællesskab af nationer har vi nationalsocialister også en "Internationale", **WUNS** - World Union of National Socialists -, men Verdensunionen benægter ikke eksistensen af nationer og deres forskellighed, men søger den samlende faktor, den fælles kamp for den hvide races biologiske fremtid!

Den historiske udvikling havde tydeligvis ikke udspillet sig, som Marx havde troet, den ville. Økonomiens og historiens jernlove, videnskabeligt funderet af den historiske og dialektiske materialisme, havde ikke nødvendigvis ført til arbejderklassens sejr og dermed til proletariatets diktatur. Denne kendsgerning forårsagede de første splittelser: Anarkisterne, under Bakunin, vendte sig væk fra Marx og prøvede deres egen - for det meste voldelige - strategi.

Samtidig opstod der en revisionistisk gruppe inden for Første Internationale, som ikke længere gik ind for revolution, men for gradvise reformer inden for det kapitalistiske system. Denne gruppe gav senere anledning til socialdemokratiet og fagbevægelsen.

Det er bestemt vigtigt at kende socialdemokratiets, fagbevægelsens, kommunismens og anarkismens fælles oprindelse, fordi kommunisternes revolutionære maske alt for ofte skjuler det faktum, at marxismen er en ofte ulydig, men ikke desto mindre naturlig udløber af den materialistiske tidsånd, som fra og med den franske revolution ligger bag næsten alle moderne ideer - med undtagelse af fascismens og nationalsocialismens revolutionære bevægelser. Disse begivenheder syntes allerede at have givet den marxistiske ideologi dødsstødet, Den Første Internationale var i opløsning, Den Anden Internationale var allerede domineret af socialdemokratiet.

Marxismens nuværende greb om magten kan spores tilbage til én mand: Vladimir Uljanov Lenin. I et skruppelløst, men helt sikkert taktisk nødvendigt, opgør med de hellige marxistiske principper proklamerede han, at arbejderklassen tydeligvis endnu ikke havde den "rigtige" bevidsthed og ikke automatisk kunne tilegne sig den af sig selv. Derfor var det nødvendigt med en "revolutionær fortrop" af proletariatet, som skulle gennemføre revolutionen i dens sted. Lenins store bedrift var at have opbygget et stramt organiseret parti af professionelle revolutionære i Bolsjevikpartiet, som faktisk tog magten i det underudviklede og tilbagestående Rusland - en hån mod den marxistiske historiefilosofi, men en triumf for den marxistiske magtudvikling.

Den logiske konsekvens af opfattelsen af det kommunistiske parti som arbejderklassens fortrop var, at proletariatets diktatur måtte vige for det

kommunistiske partis diktatur, dvs. at det oprindeligt planlagte diktatur af et stort flertal over et lille mindretal af kapitalister og kontrarevolutionære nu blev det åbent terroristiske tyranni af en lille gruppe af professionelle revolutionære.

Det er et yndlingstrick hos borgerlige elementer at tale om en indre korrespondance mellem totalitære stater, venstre og højre, og man stoler så på ydre ligheder - forbud mod opposition, statsparti, marcher, statskontrolleret presse osv. Men intet sted modbeviser denne teori om totalitarisme sig selv så klart og overbevisende, som når man undersøger partiets rolle:

Det nationalsocialistiske parti kræver absolut og uindskrænket magt, men ikke for at etablere et partidiktatur, men for at danne rammen om udviklingen af et ægte folkesamfund, som skal vokse nedefra og ikke kan dekretes ovenfra. Opbygningen af en nationalsocialistisk folkestat kræver folkets entusiasme og frivillige samarbejde. I denne sammenhæng har partiet primært uddannelsesmæssige og propagandistiske opgaver. Dets opgave er at vinde folkets hjerte, at overbevise dem om rigtigheden af verdensbilledet og at forklare dem statens beslutninger. Dette blev også forklaret af Dr. Goebbels på Reichspartikongressen i 1934:

"Det kan være godt at have magt, der hviler på våben, men det er bedre og mere glædeligt at vinde et folks hjerte og også beholde det!"

Selv om det er nødvendigt at anvende tilsyneladende "leninistiske" organisationsprincipper i den nuværende forbudsperiode, er der stadig en grundlæggende kendsgerning:

I modsætning til marxismen tilbyder det nationalsocialistiske verdensbillede ikke sine tilhængere nogen sikkerhed for sejr, ingen "uundgåelig historisk udvikling". Nationalsocialismen og dens parti kræver derfor massernes frivillige samtykke, hvilket ikke levner plads til et magtstyre fra partiets side efter kommunistisk model! Som arvtagere og samtidig som en del af arbejderbevægelsen må vi nationalsocialister se i øjnene, at denne arbejderbevægelse er af marxistisk oprindelse og, indtil vores bevægelse opstod, var tæt forbundet med kommunisme eller (social)demokrati. Derfor er det skadeligt og nytteløst at sætte de millioner af ærlige arbejdere over styr, som borgerlige nationalister - reaktionære - er så glade for at gøre. Kampviljen og enheden i den tyske arbejderbevægelse har bidraget meget til forbedringen af vores folks materielle livsgrundlag. Det må også være vores tradition at repræsentere det arbejdende folks interesser, at fjerne de arbejdsløse og uforskyldte indtægter og dermed overbevise de almindelige mennesker om, at de ikke skal følge de store - uanset om de taler på vegne af industrien, den forenede fagforening eller partierne - men dem, der er opstået af folket selv og forbliver bundet til dem, krigerne i den tyske frihedsbevægelse!

Den marxistiske ideologis fiasko og dens uopfyldte profetier har ført til stadig nye forsøg på forbedring og tilpasning: Ortodoks kommunisme, leninisme, stalinisme, maoisme, titoisme, trotskisme, anarkokommunisme, eurokommunisme og nationalkommunisme er blot nogle af de forskellige strømninger. Enheden i den kommunistiske verdensbevægelse er håbløst ødelagt. Marx' tilhængere er fuldstændig uenige i en strid om den rigtige vej til kommunismen.

Marxismen som idé er ikke længere et intellektuelt alternativ; dens popularitet kan kun forklares med kampen mod kapitalismens uretfærdigheder og med dens tilsyneladende revolutionære holdning. På begge områder - kapitalismekritik og revolution - har vi nationalsocialister en klarere idé og større ærlighed og beslutsomhed. Det kan ikke længere være vores opgave at dæmonisere unge idealister, der ikke ser noget andet alternativ, og som har sluttet sig til kommunistiske grupper, men vi må være i stand til at sige til dem med et ærligt hjerte: **"Revolutionen, det er os!"**

Vi må give de unge, desperate og vildledte mennesker troen på deres fædreland tilbage og holde dem fast i troen på revolutionen. Vores revolution er ikke terror og undertrykkelse, vores revolution er en åndelig omvæltning, der bruger de gode traditioner fra vores völkische historie til at tackle morgendagens opgaver.

Den tyske frihedsbevægelse erklærer en nådesløs kamp mod den marxistiske ideologi og dens funktionærer og deres endelige ødelæggelse; til de revolutionære kæmpere på den modsatte side tilbyder vi vores hånd i forsoning - i vores folks interesse og til deres bedste. Alene i BRD er der fire kommunistiske partier - DKP, KPD, KPD-ML, KBW - og en kommunistisk massebevægelse, vores farligste modstander - Kommunistisches Bund, KB, samt utallige andre venstrefløjsgrupper. De kan ikke alle have ret.

Men der er kun ét nationalsocialistisk parti - NSDAP - hvor alle kan samles, som elsker deres folk, ønsker at skabe social retfærdighed og opbygge en revolutionær - det vil sige ærlig og grundlæggende - opposition til det liberal-kapitalistiske system. Trods alt ville det være en fejl at undervurdere marxismen. Den udgør stadig en reel fare i dag, i hvert fald så længe den eneste effektive modkraft obstrueres og forbydes af demokraterne. Det er simpelthen tåbeligt at pege på DKP's lave stemmetal og så gå beroliget i seng. Marxisterne vil drage lige så stor fordel som os af det liberale kapitalistiske systems voksende krise i hele den hvide verden, men de vil, takket være årtiers undertrykkelse af det revolutionære højre, være i en meget bedre position organisatorisk og politisk.

I Portugal og Spanien er der stærke kommunistpartier, og i NATO-landene Italien og Frankrig, som også er en del af EF, sidder de allerede nu på magten. DKP er en

lille, men meget velorganiseret kadrebevægelse, som takket være en dygtig alliancepolitik har fået mere indflydelse, end den ringe valgsucces skulle antyde. I det fremvoksende proletariat af udenlandske arbejdere og deres familier vokser styrken af udenlandske kommunistpartier, der modsætter sig den kapitalistiske udbytning af deres landsmænd. Bag alt dette ligger imidlertid østblokkens enorme militærapparat, supermagten USSR's magtpolitiske vægt. Supermagten Sovjetunionens vægt og Lenins indsigt, som har været retningslinjen for de kommunistiske partiers verdensrevolutionære bestræbelser siden 1918.

Nøglen til verdensrevolutionen ligger i Tyskland, Marx' og Engels' fødested. Hvis Tyskland falder, falder Europa; men hvis Europa falder, så er verdensrevolutionen tæt på sejr! Siden 1918 har Tyskland beskyttet Europa mod marxismen:

Først ved at fremme nationaliteternes frihedskamp i Sovjetunionen, frem for alt gennem den kejserlige regerings anerkendelse af en uafhængig ukrainsk stat, gennem Freikorpsets undertrykkelse af alle kommunistiske forsøg på omvæltning - fra spartakistoprøret til Den Røde Ruhrhær - og derefter, under Det Tredje Rige, gennem Antikominternpagten og det europæiske korstog mod Sovjetunionen i 1941.

Man glemmer altid, at kampen på Østfronten under Anden Verdenskrig var en europæisk kamp for frihed. Aldrig før havde der været en så formidabel international militærstyrke under samlet tysk overkommando:

Regeringerne og hærene i Italien, Finland, de baltiske lande, Ungarn, Rumænien, Slovakiet og Kroatien var på Det Stortyske Riges side, Spanien sendte Den Blå Division (falangistiske frivillige), Frankrig LFV (Legion des Volontaires Francaises - Den Franske Frivillige Legion), I Waffen-SS' rækker var der blandt andet soldater fra Flandern, Vallonien, Danmark, Norge og Holland, som sendte deres egne lukkede enheder - alle frivillige - til fronten (LVF blev også senere inkorporeret i Waffen-SS).

Men der kom også frivillige fra alle andre lande, og til sidst dannede selv muhamedanere og indere enheder i Waffen-SS, som i 1945 talte 750.000 udlændinge blandt sine lidt over en million overlevende soldater. Selv russere, under general Vlasov i ROA (Russian Freedom Army), kæmpede mod kommunisterne under deres egen kommando, ligesom nationalisternes væbnede tropper og mere end en million russiske hjælpetropper (Hiwis) i Wehrmacht gjorde det. Og det på trods af den ganske vist ukløgtige og meget hårde besættelsespolitik.

Dette var en foregribelse af det forenede Europa, som demokrater og bolsjevister smadrede sammen. Det var også et bevis på, at det var muligt at realisere det

ariske fællesskab af nationer, som vi drømte om! Det er ikke en tilfældighed, men et historisk symbol, at de sidste, der forsvarede Førerens bunker i Berlin, var de pålidelige tropper i efterårets kaos, enheder fra Hitlerjugend og franske frivillige!

Kun eksistensen af atombomben, ikke demokraternes indre styrke og ydre magt, reddede endnu engang Europa fra det totale slaveri. Men nu synes modstandskræfterne at være udtømte. Gennem en politik med kapitulation i rater, som begyndte med de skammelige traktater med Østen, ønsker demokraterne at købe sig selv en afdragsfri periode. Uden en omvæltning af det liberale kapitalistiske system er det meget sandsynligt, at Vesteuropa vil være kommunistisk eller under kommunistisk indflydelse ved udgangen af vores århundrede. Denne skæbne kan stadig afværges. Modstand mod øst er mulig, og kommunismens sejr er ikke uundgåelig.

En politik, som indadtil fjerner systemets uretfærdigheder og modsætninger, som forener alle kræfter i vores folk, og som udadtil gør afgørende brug af østblokkens kriser og problemer, med en sådan politik genvinder vi hurtigt initiativet og opfylder dermed igen den forpligtelse, som Adolf Hitler beskrev på denne måde i sin sidste radiotale i 1945:

"Også i denne kamp vil det ikke være det indre Asien, der vil sejre, men Europa og med det den nation, der i 2000 år har repræsenteret Europa som den øverste magt mod øst og fortsat vil gøre det i fremtiden - vores Stortyske Rige, den tyske nation."

Krigen er stadig ikke slut, den verdenshistoriske kamp mellem marxisme og nationalsocialisme fortsætter. Vi har kun tabt ét slag - men nu er en ny generation i kamp, fast besluttet på ikke at gentage fortidens fejltagelser, men ikke desto mindre villig til at vise sig værdig til fædrenes heroiske kamp. Så længe der er hvide mennesker, for hvem deres frihed og deres nation betyder mere end privat lykke og borgerligt liv, vil der være nationalsocialister; og vi vil ikke hvile, før bolsjevismens gidsel er udslettet fra kloden! Vejen til dette mål er lang, og mange tvivler på chancerne for succes i lyset af Østens våbenstærke, tilsyneladende ukuelige magt. Men vi må ikke, forført og bedraget af marxisternes sejrpropaganda og demokraternes kapitulationsstemning, se som tryllebundne på vores modstanders styrke, men lære at analysere koldblodigt og fordomsfrit svaghederne i det kommunistiske styresystem.

Der er nok af svagheder, som hver for sig kan være systemødelæggende, men tilsammen, som den russiske systemkritiker **Andrej Amarik siger i** sit essay "Kan Sovjetunionen overleve 1985?" - mener, at de i det lange løb må være fatale. Her er de vigtigste punkter:

Den marxistiske planøkonomis fiasko.
Partiets undertrykkelse af folket.
Nationalitetsproblemet.
Undertrykkelsen af de østeuropæiske stater.

En beslutsom modstander, der udnytter disse store svagheder, kan bringe Sovjetunionen i ekstraordinære vanskeligheder. Dertil kommer det kinesiske kort.

"Mao Zedong Thought", som kineserne selv karakteristisk kalder den maoistiske kommunisme, er ofte svær for os at forstå. Under alle omstændigheder udgør maoismen ikke en trussel mod Europa:

Det kan endda forstås som en slags kinesisk fascisme, som man har podet en marxistisk overbygning på i overensstemmelse med efterkrigstidens udvikling (noget lignende gælder for andre lande, som Indonesien under Sukarno, Argentina under Peron og Egypten under Nasser). Ud over Kina er oppositionsgrupperne i østblokken vores naturlige allierede.

Siden krigens afslutning har Vesttyskland været vært for en række eksilorganisationer, hvis kamp for frihed fortjener vores sympati og støtte. Naturligvis står vores våbenbrødre og tidligere allierede os særligt nær:

Ungarn, Rumænien og frem for alt kroaterne har aldrig fundet sig i det kommunistiske slaveri. Gamle venskabsbånd gør det muligt for os tyske frihedskæmpere at interessere os for de baltiske folks skæbne - esterne, letterne, litauerne - og ukrainerne, hvis eksistens som nation er truet. Men vi tyske nationalsocialister rækker også vores venskabelige hånd ud til alle de andre folkeslag i Østeuropa! Der må være en forsoning - ja, en alliance - mellem de to mest vitale og stærkeste racer i den hvide verden - den slaviske og den germanske races fælles kamp mod den fælles fjende.

Forudsætningen for dette er respekt for de århundredgamle nationale grænser, dvs. tilbagevenden til de oprindelige tyske østlige provinser i Riget. Anerkendelsen af denne ret vil ikke være vanskelig for vores tidligere allierede, men selv de folk, der tidligere hældede mod vest - frem for alt polakkerne og tjekkerne - har sandsynligvis lært den lektie, at man ikke kan forvente hjælp og støtte fra demokraterne. For os tyskere indebærer kampen mod marxismen også kampen mod delingen af vores fædreland. Uden ødelæggelsen af marxismen synes en ny genforening af Tyskland umulig, medmindre den sovjetiske ledelse foretager en fuldstændig ændring af sin politik over for Tyskland, som Stalin, den virkelige politiker, engang gjorde. Vores mål kan og må derfor under ingen omstændigheder være en fuldstændig

sammensmeltning med Vesteuropa!

Tysklands centrale position mellem øst og vest har altid været tragedien, men også storheden i vores historie. Tyskland hører hverken til i øst eller vest, men har den historiske opgave at forene og forme hele Europa fra sit centrum. Som vi har sagt før, har vi overtaget arven fra det romerske imperium. Vi kan ikke fritage os selv fra denne forpligtelse:

Det ville være vores selvopofrelse og dermed enden på den tyske nation. Den store arv fra den vestlige idé, den gamle idé om imperiet, forpligter os til at kæmpe ubønhørligt mod materialismen i øst og vest og dermed til at kæmpe for europæisk frihed!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFGABORGANISATION

Der Kampf geht weiter!

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS Nyhedsbrev
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (137)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Forreste rapport
Interview med Molly

Tredje del

NSK: Dine aktuelle projekter er tydeligvis filosofiske og kunstrettede.

Beskriv venligst din holdning til sådanne emners betydning for politik.

Molly: Jeg forsøger stadig at opdatere fotografieret, men jeg har mest koncentreret mig om Adolf Hitler og menneskeligheden - her (www.movingtheancient.com/truth.htm). Jeg er nået op på 21 sider nu, og jeg har så meget mere til lave. At studere Anden Verdenskrig er et absolut minefelt af information. Man søger oplysninger om én ting og finder to andre ting, som man skal undersøge. Det føles lidt som om man er arkæolog og graver den begravede fortid frem. En fortid, som de helst ikke vil have, at den kommer frem i lyset. Vi kan takke internettet igen for den store strøm af

the NEW ORDER

Number 176 (2021) Founded 1973 April 26, 2022 (126)

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware entrepreneurs and racial kinemen fight side by side for the preservation.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His reason are anti-White immigration, culture dilution, and re-orienting.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Günther Lank

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
 Hundredvis af bøger på mange sprog
 Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!